

A jen se tak stalo, ocitla se u Břežňáka na zahradě. Takhle to v té říši fungovalo. Břežňák seděl u dlouhého stolu prohýbajícího se pod čajovým nádobím, vedle něj seděl Kloboučník a vprostřed stolu ve velké nádobě spokojeně podřimoval Plch. Alence zakručelo v břiše, aby ne, vždyť už byl čas na malou svačinku, a posadila se ke stolu. Samozřejmě že až poté, co se zdvořile otázala. „Jestlipak víš, proč je havran jako psací stůl?“ vybafl na ni Kloboučník a Alenka zatleskala rukama. Skvělé, budeme si dávat hádanky, ty já moc ráda, pomyslela si. „Tleskáš, protože znáš odpověď?“ zeptal se Břežňák. „Tak pak řekni, co si myslíš?“ „Jo, vždyť ano, řeknu, co myslím, tedy myslím, co říkám, však je to stejné.“ „Není,“ vyskočil Kloboučník, „nebo si snad myslíš, že vidím, co jím je totéž jako jím, co vidím?!“ „Anebo dýchám, když spím jako spím, když dýchám?“ vydechl Plch jen tak mimochodem ze spaní. „Ale ne,“ rozčiloval se Kloboučník, vytáhl z kapsy své hodinky, zíral do nich a vztekle jimi třepal. „Jdou o dva dny pozadu. Zase jsi je namazal máslem, jako bys nevěděl, že máslo hodinkám neprospívá!“ vyčítal Břežňákov, který se bránil. „Že by jim nesvědčilo ani moje nejlepší

a nejlahodnější másílko, ho, hó?“ „Nesvědčilo, poněvadž jsi je mazal nožem na chleba a zanesl jsi do koleček drobčky,“ spílal dál Kloboučník. „Co to je za divné hodinky, které ukazují, co je za den a ne kolik je hodin?“ kroutila hlavou Alenka. „Nekruť hlavou a raději už nám odpověz na naši hádanku,“ přerušil Alenku Kloboučník, „znáš řešení?“ „Ne,“ řekla smutně Alenka, „ty snad ano?“ „Ani já ne,“ podotkl Kloboučník. Odpověď neznal ani Zajíc, ani spící Plch. „Pěkně tady nakládáte s časem,“ podotkla holčička, které už zase začínala být dlouhá chvíle. „Jako bys znala, kdo je Čas?“ poučoval Kloboučník. „Já ho znám, je to někdo! Ráno vstaneš a nechce se ti do školy. Co udělá Čas? Posune se na půl druhou, na dobu oběda. Ha!“ smál se vítězoslavně mužík. „To je pěkné, ale co když ještě nebudu mít hlad?“ otázala se Alenka. „Budeš v půl druhé čekat tak dlouho, dokud ti nezačne kručet v břiše. Jak jednoduché!“ smál se Kloboučník, uprostřed smíchu ale zesmutněl. „Jenže na mě Čas zanevřel, když jsem zkazil u Královny své pěvecké vystoupení, a přestal mi sloužit. Takže mám pořád pět hodin, tedy čas na svačinu a čaj... Kdy mám ale najít čas umýt nádobí a nachystat občerstvení? Proto

se náš stůl prohýbá pod nápořem šálků, talířků a mističek. Vždycky, když zašpiníme jedny, přesuneme se u stolu k těm novým, čistým. Není to chytré?“ To už bylo na Alenku moc, navíc hrozilo, že ji její dlouhá chvíle zase popadne do spárů, a tak se se všemi třemi kumpány rozloučila, opustila jejich čajový sedánek a vydala se na cestu. Šla a šla, až došla ke stromu s vrátky v mohutném kmeni, vlezla tedy do těch vrátek a ocitla se v té velké síni se spoustou dveří a dvířek, ve které přistála na samém začátku. Jenže tentokrát už malá, miniaturní dvířka za záclonkou otevřela a konečně se jimi protáhla do té vůbec nejkrásnější zahrady na světě. „Natírej to pořádně, podívej, kape ti to na zem... Snaž se přece trochu, jinak víš, co s námi Královna udělá,“ hádali se tři placatí karetní kluci zahradníci u keříku s bílými růžemi. Do toho ze všech sil měnili velkou štětkou namočenou v červené barvě bílé hlavičky růží na ruměné. Alenka se u nich zastavila a nevěřícně nad nimi kroutila hlavou. „Proč ty bílé květy natíráte na rudou?“ „Přece proto, aby se Královna nezlobila, přála si růže červené, no a my zasadili bílé, omylem samozřejmě, tak proto...“ V tom se ozvaly fanfáry a do zahrady vplul královský průvod

v čele s majestátní Královnou. „Co to tady vyvádíte?“ obořila se Královna na zahradníky, a než se hoši zmohli na odpověď, přikázala strážím, ať jim srazí hlavy. Jen na poslední chvíli schovala Alenka trojici nešťastníků za velký květináč a tím je zachránila. „Zahraješ si se mnou krocket!“ rozkázala Královna a píchla Alence dlouhým prstem do hrudníku. A proč ne, bude legrace, krocket já ráda, pomyslela si Alenka. Ale ať se snažila svým plameňákem coby palicí odrazit ježka coby kouli, protože tak se hrál krocket v této prapodivné říši, ne a ne se trefit. Plameňák se všelijak cukal a zmítal sebou, odmítal Alenku poslouchat, dokonce ji klovl i do nosu. Samozřejmě že Královna se svým zkroceným plameňákem a ježkem, který se činil ze všech sil, aby ho plameňák čirou náhodou neminul, vítězila na celé čáře. Vítězila a na všechny strany rozdávala rozkazy svým vojákům, necht' srazí hlavy všem, kteří se kolem ní na hřišti jenom trochu neopatrněji mihnou. A tak zakrátko nebylo jediného hráče, který by nebyl odsouzen k smrti, a krocketové hřiště zelo prázdnotou. Zbyli jen Král, Královna a Alenka, a poněvadž hrát krocket ve třech není žádná zábava, seznámila Královna dívku

